

Arrest

nr. 162 050 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STOCKMANS, die loco advocaat D. DE WISPELAERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan de verzoekende partij die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 10 november 2015, met kennisgeving diezelfde dag, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13septies. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de heer die verklaart te heten(1):
naam: B. (...)*

voornaam: A. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Riah
nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

X 10° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd op 05.02.2014 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar voor 1/2 en een ontzetting uit bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 SWB voor 5 jaar wegens verkrachting op een meerderjarige en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging.

In 2015 werd ten laste van betrokkene door PZ Hazodi ook een pv opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen (pv nr HA.43.L1.014909/2015).

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene werd op 05.02.2014 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar voor 1/2 en een ontzetting uit bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 SWB voor 5 jaar wegens verkrachting op een meerderjarige en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging.

In 2015 werd ten laste van betrokkene door PZ Hazodi ook een pv opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen (pv nr HA.43.L1.014909/2015).

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan niet minder dan zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 02.01.2012, op 17.02.2014, op 23.05.2014, op 25.11.2014, op 19.02.2015 en op 01.10.2015.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 16.12.2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd op 19.12.2011 ongegrond verklaard. Deze beslissing is op 02.01.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 17.04.2012 verworpen door de RVV. Op 21.11.2011 diende betrokkene eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd op 18.09.2012 ongegrond verklaard. Deze beslissing is op 30.09.2012 aan betrokkene betekend.

Op 22.08.2012 deed betrokkene te Hasselt een verklaring tot wettelijke samenwoning met een 20 jaar oudere Belgische onderdane (S.T.M. (...), geb. op (...)). Op grond van deze geregistreerde wettelijke samenwoning diende hij op 05.10.2013 een aanvraag tot vestiging in. Deze werd op 06.02.2014 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 17.02.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene diende op 08.02.2013 opnieuw een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd op 20.05.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing is op 23.05.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een tweede aanvraag tot vestiging in functie van Mevr M. (...), ingediend op 27.05.2014 werd geweigerd op 24.11.2014, onder meer omdat betrokkene op 05.02.2014 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar voor 1/2 en een ontzetting uit bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 SWB voor 5 jaar wegens verkrachting op een meerderjarige en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging. Uit de aard, de ernst, en de recentheid van de feiten blijkt immers dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 25.11.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een schorsend beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 30.03.2015 verworpen door de RVV.

Betrokkene diende vervolgens op 19.12.2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd op 10.02.2015 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing is op 19.02.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een derde aanvraag tot vestiging in functie van Mevr M. (...), ingediend op 31.03.2015 werd geweigerd op 30.09.2015. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 01.10.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkenes broer A. (...) (geb. 16/06/1994) werd op 29.10.2015 door de politie van Hasselt overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen van Vottem met het oog op repatriëring naar Marokko. A. pleegde net als betrokkene veel inbreuken op de openbare orde (diefstal, zware diefstal, slagen en verwondingen) en trachtte eveneens verblijfsrecht te bekomen in België op grond van zijn relatie met een 15 jaar oudere Belgische vrouw van Cubaanse origine.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Hoedanook toont betrokkene niet dan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr M. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevr M. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene werd door de stad Hasselt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene werd op 05.02.2014 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar voor 1/2 en een ontzetting uit bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 SWB voor 5 jaar wegens verkrachting op een meerderjarige en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging. In 2015 werd ten laste van betrokkene door PZ Hazodi ook een pv opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen (pv nr (...)/2015).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan niet minder dan zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 02.01.2012, op 17.02.2014, op 23.05.2014, op 25.11.2014, op 19.02.2015 en op 01.10.2015.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. (...) M., Attaché, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Hasselt
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas
de betrokkene, B.A. (...). op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas”

Eveneens op 10 november 2015, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: B. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Riah

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.11.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan niet minder dan zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 02.01.2012, op 17.02.2014, op 23.05.2014, op 25.11.2014, op 19.02.2015 en op 01.10.2015.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Hasselt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd.

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

X De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene werd op 05.02.2014 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar voor 1/2 en een ontzetting uit bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 SWB voor 5 jaar wegens verkrachting op een meerderjarige en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging. Uit de aard, de ernst, en de recentheid van de feiten blijkt immers dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr M. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevr M. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij gevraagd naar haar actuele belang, gezien uit het schrijven van de verwerende partij van 12 januari 2016 blijkt dat de verzoekende partij op 17 december 2015 een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend die op 11 januari 2016 is overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Hierdoor beschikt de verzoekende partij over een verblijfstitel en mogen de bestreden beslissingen impliciet maar zeker als ingetrokken worden beschouwd. Zowel de verzoekende partij als de verwerende partij sluiten zich ter terechtzitting aan bij de exceptie.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat zij momenteel een tijdelijk verblijfsrecht geniet gelet op de inoverwegingname van de asielaanvraag door het CGVS en niet ontkent dat de huidige bestreden beslissingen momenteel niet kunnen worden uitgevoerd. Dit wordt evenmin betwist door de verwerende partij.

Ingevolge de handeling van de verwerende partij, zijnde het verlenen van een (tijdelijk) verblijf na datum van de bestreden beslissingen, in casu een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen impliciet werden ingetrokken door de verwerende partij waardoor de bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer zijn verdwenen.

Nu de bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer zijn verdwenen, dient te worden vastgesteld dat het beroep zonder voorwerp is geworden en dat de verzoekende partij aldus geen actueel belang meer heeft.

Het beroep is om die redenen niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN